

Odluka:

PŽ 5809/2019-2

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 5809/2019-2

Datum odluke: 09.10.2019

Vrsta odluke: Rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb
Poslovni broj: 67 PŽ-5809/2019-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivica Omazića, predsjednika vijeća, Davora Pustijanca, suca izvjestitelja i Tatjane Kujundžić Novak, članice vijeća, u predstečajnom postupku nad dužnikom G. d.o.o., OIB ..., T., odlučujući o dužnikovoj žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-963/2016-48 od 17. srpnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 9. listopada 2019.

riješio je

Odbija se dužnikova žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-963/2016-48 od 17. srpnja 2019.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-963/2016-48 od 17. srpnja 2019. uskraćena je potvrda predstečajnog sporazuma te je predstečajni postupak obustavljen.

Protiv tog rješenja žalbu je podnio dužnik zbog svih razloga propisanih odredbom članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19) u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17). Predlaže da ovaj sud ukine pobijano rješenje i nastavi postupak.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. i članka 381. Zakona o parničnom postupku u

vezi s člankom 10. Stečajnog zakona, u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je pobijano rješenje pravilno i zakonito.

Pobijanim rješenjem prvostupanjski sud je utvrdio da su na ročištu za glasovanje održanom 8. srpnja 2019. vjerovnici odlučivali o planu restrukturiranja glasovanjem, i to putem pisanih propisanih obrazaca za glasovanje, te je o provedenom glasovanju sud sastavio zapisnik koji su sukladno odredbi čl. 58. Stečajnog zakona potpisali dužnik i povjerenik. Osim toga, utvrđeno je da su vjerovnici u ovom postupku za potrebe glasovanja bili razvrstani u jednu skupinu, i to u stečajne vjerovnike koji nisu nižega isplalnog reda te je nakon provedenog glasovanja utvrđeno da su za plan restrukturiranja glasovali od 41 vjerovnika njih 18, dok je protiv plana restrukturiranja glasovalo 23 vjerovnika, te da stoga za plan nije glasovala većina svih vjerovnika. Također je utvrđeno da je za plan glasovalo vjerovnika sa zbrojem tražbina u ukupnom iznosu od 124.611,49 kn, dok je protiv plana glasovalo vjerovnika sa zbrojem tražbina u ukupnom iznosu od 3.607.857,07 kn, pa je zato utvrđeno da zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali za plan dvostruko ne prelazi zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali protiv prihvaćanja plana te je, budući da nije postignuta potrebna većina glasova na temelju odredbe članka 61. stavka 2. Stečajnog zakona, pobijanim rješenjem uskratio potvrdu predstečajnog sporazuma i obustavio postupak.

Dužnik u žalbi u bitnome navodi kako su rješenjem prvostupanjskog suda utvrđene tražbine vjerovnika u predstečajnom postupku uključujući i tražbine vjerovnika Z. K., Z. K. i R. K. u iznosu od po 8.857.983,42 kn za svakog, te da je prvostupanjski sud u rješenju utvrdio kako su te tražbine utvrđene na osnovi jamstva za tražbinu glavnog vjerovnika H. A. R. H., društvo za financiranje d.o.o. Osim toga dužnik navodi da je prvostupanjski sud pogrešnom primjenom odredaba Stečajnog zakona neosnovano uskratio pravo glasa ovim vjerovnicima, što ima za posljedicu nezakonitost pobijanog rješenja, jer se ne radi o tome da ti vjerovnici imaju neko zajedničko pravo ili da su njihova prava do nastanka predstečajnog razloga činila jedinstveno pravo, pa da se zbog toga računaju pri glasovanju kao jedan vjerovnik na temelju odredbe članka 59. stavka 3. Stečajnog zakona. Smatra da je svaki jamac vjerovnik dužnika s uvjetnom i/ili bezuvjetnom tražbinom, a razlika je utoliko da se njihove tražbine mogu podijeliti na bezuvjetne iznose koji su stvarno platiti vjerovniku kao jamci do datuma otvaranja predstečajnog postupka i na uvjetne za iznos koji nisu platiti, ali su obvezni platiti ukoliko ih vjerovnik pozove na plaćanje, pa se u tom smislu jancima mora omogućiti pravo glasa jer bi u protivnom bili dovedeni u nepovoljan položaj u odnosu na druge vjerovnike. Ističe da prvostupanjski sud nije bio ovlašten odlučivati tko od vjerovnika s pravomoćno utvrđenim tražbinama ima pravo glasa a tko ne, te da je odnos jamca, glavnog dužnika i vjerovnika reguliran odredbama Zakona o obveznim odnosima koji ne određuje da bi jamac i glavni vjerovnik u odnosu na dužnika imali zajedničko ili jedinstveno pravo.

Odredbom članka 59. stavka 2. Stečajnog zakona propisano je da će se smatrati da su vjerovnici prihvatili plan restrukturiranja ako je za njega glasovala većina svih vjerovnika i ako u svakoj skupini zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali za plan dvostruko prelazi zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali protiv prihvaćanja plana.

Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio kako nije ostvarena potrebna većina u slučaju kad je za plan restrukturiranja glasovalo 18 od 41 vjerovnika, dok je protiv glasovalo 23 vjerovnika te da je za plan glasovalo vjerovnika sa zbrojem tražbina u ukupnom iznosu od 124.611,49 kn, dok je protiv plana glasovalo vjerovnika sa zbrojem tražbina u ukupnom iznosu od 3.607.857,07 kn.

Neosnovano dužnik u žalbi ističe kako je prvostupanjski sud trebao prilikom utvrđivanja glasova uzeti u obzir i „uvjetne“ tražbine koje su prijavili dužnikovi jamci i to za tražbine koje još nisu podmirili dužnikovom vjerovniku.

Naime, na jamca koji je podmirio vjerovnikovu tražbinu po samom zakonu prelazi tražbina sa svim sporednim pravima i osiguranjima njezina ispunjenja. Ako je jamac podmirio vjerovnikovu tražbinu prema glavnom dužniku do dana otvaranja predstečajnoga postupka nad dužnikom u dijelu ili u cijelosti, jamac je postao vjerovnik dužnika i može zahtijevati od dužnika naknadu i sve što je isplatio za njegov račun, a i kamate od dana isplate. U tom slučaju jamac, kao i svaki dužnikov vjerovnik, može prijaviti svoju tražbinu u predstečajnom postupku te navesti pravnu osnovu tražbine i iznos dospjele tražbine.

Međutim, suprotno žalbenim navodima, ako jamac nije ispunio dužnikovu obvezu glavnom vjerovniku ni djelomično do otvaranja predstečajnog postupka, jamac nije vjerovnik dužnika u trenutku otvaranja predstečajnog postupka pa se može zaključiti da se jamci i ne pozivaju da prijave tražbinu, jer u trenutku otvaranja predstečajnog postupka nemaju tražbinu prema dužniku. Uvjetne tražbine su tražbine koje još nisu nastale, ali mogu nastati ako se ostvari određeni uvjet. Polazeći od pojma vjerovnika u predstečajnom postupku jasno je da zakon ne poznaje uvjetne vjerovnike, a time ni tablicu uvjetnih tražbina. Jamci ne mogu biti vjerovnici „uvjetnih“ tražbina jer oni nisu stranke osnovnog ugovora koji je pravna osnova tražbine, pa slijedom toga nisu ni bili u prilici ugovarati uvjete ugovora.

Zbog toga, okolnost da je prvostupanjski sud tražbine jamaca uvrstio u tablicu kao „uvjetne tražbine“, ne daje pravo glasa za prihvaćanje plana restrukturiranja jamcima koji nisu podmirili obvezu glavnom vjerovniku, što je pravilno ocijenio i prvostupanjski sud kada te tražbine nije računao prilikom izračuna potrebne većine.

Nadalje, neosnovano žalitelj smatra da su, uskraćivanjem jamcima koji nisu podmirili obvezu dužnika glavnom vjerovniku, ti jamci dovedeni u neravnopravan položaj u odnosu na ostale vjerovnike. Ako je tražbina (glavnog) vjerovnika utvrđena rješenjem i određeno njezino namirenje, jamac podmirenjem vjerovnikove tražbine stupa u pravni položaj vjerovnika i na taj način može ostvarivati svoja prava u skladu s predstečajnim sporazumom iako tražbinu nije prijavio niti mu je tražbina „uvjetno“ priznata (arg. iz članka 146. stavka 2. Stečajnog zakona). Ako vjerovnik svoju nenamirenu tražbinu prema dužniku nije prijavio niti je ona utvrđena u predstečajnom postupku, a nakon toga vjerovnik, eventualno, zahtijeva od jamca podmirenje tražbine, tada bi u obzir došla primjena odredbe članka 114. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 78/15) koju bi analogno trebalo primijeniti i u odnosu na prijavu tražbine u predstečajnom postupku.

Budući da žalitelj nije ni isticao da su u konkretnom slučaju jamci podmirili u cijelosti ili djelomično dužnikovu tražbinu prema glavnom vjerovniku ni da su utvrđeni kao vjerovnici koji imaju tražbinu prema dužniku (nego samo da imaju „uvjetnu“ tražbinu na temelju jamstva), navodima žalbe žalitelj nije doveo u sumnju pravilnost ocjene prvostupanjskog suda kako takvim jamcima ne pripada pravo glasa o prihvaćanju plana restrukturiranja.

Stoga je valjalo odlučiti kao u izreci primjenom odredbe članka 380. točke 2. Zakona o parničnom postupku u vezi s odredbom članka 10. Stečajnog zakona.

Zagreb, 9. listopada 2019.

Predsjednik vijeća
Ivica Omazić, v. r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik